Nr 1187

av herr Eriksson i Arvika m. fl.
om lägre telefontaxa för pensionärer.

Den försämrade servicen på landsbygden — inte minst när det gäller kommunikationerna — har medfört att många äldre människor i våra glesbygder inte kan bo kvar året om i sina ofta avlägset belägna bostäder. I många fall är också bostaden av sådan standard att den ej är lämplig som "åldringsbostad" året om.

Detta gör att många äldre personer mer eller mindre känner sig tvingade att ansöka om plats på vårdhem eller liknande inrättning. Följden har blivit att åldringsvården, inte minst i våra glesbygder, blivit ett allvarligt problem. För många kommuner har ordnandet av pensionärshem och ålderdomshemsplatser blivit en mycket betungande utgiftspost. Det är dock inte ovanligt att det gamla hemmet behålles och att personen i fråga flyttar tillbaka och utnyttjar sitt tidigare hem under sommarmånaderna.

För många personer är vetskapen om att ha hemmet och möjligheten att få utnyttja det som bostad på sommaren en stor glädje. Även för sambället kan en sådan lösning i många fall innebära en besparing genom att arbetet på vårdhemmet avlastas under sommaren till vilken årstid personalens semestertid ofta förlägges.

Flera kommuner, som har en stark turism, har löst "vinterbostadsproblemet" för äldre personer på så sätt, att man berett dem bostad på pensionat, som är fullbelagda under turistsäsongen på sommaren men som står tomma på vintern. Denna lösning har visat sig fungera mycket bra i bl. a. vissa kommuner på Öland.

Förutsättningen är dock att de personer det gäller har möjlighet att flytta tillbaka till sitt hem under sommaren. Detta har också visat sig möjligt i många fall.

Det är i en sådan situation av stort värde om det för den ensamma äldre personen finnes tillgång till telefon. Ofta har man — för att inte känna sig isolerad från de anhöriga — tagit sitt telefonabonnemang med till vårdbemmet eller den bostad man haft under vintern. När man på sommaren flyttar tillbaka till sin stuga är telefonen lika viktig.

Nuvarande bestämmelser i televerkets instruktion innebär dock att flyttning av telefon mellan exempelvis vårdhem och "sommarbostad" inte kan ske utan höga kostnader. För samhället är det självklart en tillgång om en pensionär i stor utsträckning kan klara sig själv. Tele-

fonabonnemanget är då en betydelsefull "trygghetsfaktor" både för pensionären och för anhöriga eller andra som har bekymmer för den ensamboende. Enligt vår mening vore det därför en riktig insats från samhällets sida att bidraga till att göra det lättare för pensionärer att ha telefon. En sådan insats kan antingen ske genom nedsättning av abonnemangs- och anslutningsavgiften eller genom nedsättning av avgiften för flyttning av telefon.

Vid utskottsbehandlingen av en liknande motion år 1970 framhölls att glesbygdsutredningen erhållit direktiv att behandla pensionärernas telefoninnehav m. m.

Då det uppgivits att något förslag i ärendet inte är att vänta inom närmaste tiden, anser vi frågan vara av sådan vikt att den borde behandlas med förtur av utredningen.

Med hänsyn till vad som anförts hemställes

att riksdagen hos Kungl. Maj:t begär att uppdrag ges till glesbygdsutredningen att med förtur utreda och framlägga förslag om pensionärers kostnader för telefoninnehav.

Stockholm den 25 januari 1972

KARL ERIK ERIKSSON (fp)
i Arvika

GUNNAR HYLTANDER (fp)

MARTIN HENMARK (fp)

GUNNAR RICHARDSON (fp)

GEORG ÅBERG (fp)

ANDERS JONSSON (fp)
i Mora

ELVER JONSSON (fp)
i Alingsås

HENRY BERNDTSSON (fp)
i Bokenäs

ROLF WIRTÉN (fp)